Real Origin (ผ่าพันธุ์ แผนล้างโลก)

บทที่ 1 : ผมเป็นใคร

เสียงปรบมือในห้องประชุมของโรงเรียนดังขึ้น ขณะที่ผู้ดำเนินงานประกาศชื่อ นาย นพกร อารยะเกียรติไพศาล ออกไป หัวใจของผมเต้นอย่างไม่หยุด คุณต้องไม่รู้แน่ว่าผมดีใจขนาดไหนที่ได้ทุนนี้ ผมจะได้ไปเรียนต่อต่างประเทศแล้ว โดยที่ผมไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในส่วนของค่าเดินทาง และสวัสดิการทั่วไปอื่นๆ นั่นเป็นความใฝ่ฝันของผมทีเดียว วันนี้ช่างเป็นวันที่ผมมีความสุขจริงๆ อนาคตผมดูสวยงามและโรยด้วยกลีบกุหลาบ ใช่........มันควรจะเป็นแบบนั้น และผมก็ไม่เคยฉุกคิดเลย ว่าผมนั้นจะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องวุ่นวายที่จะถาโถมเข้ามา และเปลี่ยนชีวิตของผมไป ตลอดกาล . . .

(1 เดือนต่อมา)

วันศุกร์ที่ 13 พฤษภาคม พ.ศ. 2573

วันนี้เป็นวันที่ผมออกเดินทาง ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ทำไมเครื่องบินต้องออกวันศุกร์ 13 ด้วย เหมือนเป็นลางร้ายแต่เรื่องซวยๆคงไม่เกิดกับผมหรอก ผมหวังว่าจะเป็นแบบนั้น ผมออกจากบ้านเวลา 8 โมงเช้า เรียกรถแท็กซี่ออกจากบ้านมา และตอนนี้ผมถึงหน้าประตูทางเข้าสนามบินแล้ว คนขับต้องขับอ้อมเล็กน้อยเนื่องจากประตูใหญ่ของสนามบินเสียทำให้ต้องใช้ประตูด้านข้างที่เล็กกว่าแทน ผมควักกระเป๋าเงินออกมา มองไปที่มิเตอร์แสดงราคา 135 บาท เป็นเลขที่ตรงกับวันที่พอดิบพอดี

“อ่า 140 บาท ไม่ต้องทอนครับ” ผมพูดกับคนขับรถ พร้อมกับยื่นเงิน 140 บาทให้

คนขับหันมายิ้มให้ผม และขับรถจากไปเลย

คุณอาจจะสงสัยว่าทำไมผมไม่มีพ่อแม่ พี่น้อง มาส่งในวันสำคัญแบบนี้ นั่นก็เพราะผมเป็นลูกคนเดียว แม่ผมตายตั้งแต่ผมยังไม่รู้ความ ส่วนพ่อก็โดนรถชนตายไปเมื่อ 4 ปีก่อนแล้ว ส่วนญาติที่เหลือก็ไม่สนใจผม ไม่เห็นหัวผมด้วยซ้ำไป...

ฮ่า ผมรู้สึกดีจริงๆ ผมจะได้ไปเรียนต่อต่างประเทศ ทีนี้พอผมกลับมาก็จะมีงานทำแน่ๆล่ะ มหาวิทยาลัยที่นั่นผมหาข้อมูลมาอย่างดี เป็นที่ๆดีทีเดียว โดยเฉพาะการเรียนถึงมีความสมบูรณ์มากกว่าในไทยอยู่มากพอสมควร... และขณะที่ผมกำลังนึกสิ่งต่างๆนานา อย่างสบายอารมณ์ ผมก็เหลือบไปเห็นเด็กอายุซัก 6 ขวบ กำลังจะวิ่งข้ามถนนมาหาพ่อของเขา ที่ฝั่งของผม แต่ทันใดนั้น รถบรรทุกคันใหญ่ก็วิ่งตรงเข้ามา !

“เฮ้ย!!! หนูระวังรถ !” ผมตะโกนออกไปขณะถีบตัวกระโจนไปหาเด็กกลางถนน

ผมจับตัวเด็กได้ทัน และผลักเด็กไปยังทางเท้า ...เฮ้อ ผมช่วยชีวิตเด็กได้ ! แต่ทันใดนั้นเสียงแตรรถก็ดังสนั่นขึ้น ผมหันหน้าไปอย่างอัตโนมัติ รถอยู่ห่างจากหน้าผมเพียงหนึ่งฟุต ! ***ตูม!*** ...ตอนนี้ผมคิดว่าผมคงจะไม่รอดแล้วล่ะ...

นี่ผมตายรึยังนี่...ผมค่อยๆลืมตาขึ้นและพบว่าตัวเองน่าจะอยู่ที่โรงพยาบาลซักที่หนึ่ง ขอบคุณพระเจ้า ผมยังมีชีวิตอยู่... ผมมึนหัวและเจ็บแปล๊บๆ ค่อยๆลุกจากที่นอน ขณะนั้นประตูห้องผมเปิดออกและหมอเดินเข้ามา

“คุณหมอ !! นี่ผมเป็นอะไรไปครับ ผมสลบไปนานแค่ไหนนี่...” จริงสิ เราต้องรีบไปต่างประเทศนี่!

“เธอรออยู่ในห้องนี่สักครู่หนึ่งนะ เดี๋ยวฉันมา” จะว่าไปคุณหมอทำสีหน้าแปลกๆและรีบวิ่งออกไปจากห้อง

ใครเป็นคนมาช่วยเรานะ หรือว่าจะเป็นพ่อของเด็กคนนั้น อ่า เราต้องไปขอบคุณเค้าแล้วล่ะ แล้วเราก็จะต้องรีบไปต่างประเทศด้วย ผมทนอยู่เฉยๆไม่ไหวแล้ว ...รีบเปิดประตู เดินออกจากห้อง แต่...นี่มันอะไรกัน!

ที่หน้าห้องผมมีตำรวจล้อมทั้งด้านหน้า-หลัง ประมาณ 10 คนได้ เมื่อผมเปิดประตูออกทุกคนก็ชักปืนขึ้น แล้วจ้องปืนมาที่ผม ตำรวจทุกคนทำสีหน้าเคร่งเครียด อย่างกับผมเป็นผู้ก่อการร้ายข้ามชาติยังไงยังงั้น

“แกเป็นใคร ต้องการอะไร ยกมือขึ้นเดี๋ยวนี้ ! ” ตำรวจที่ท่าทางเป็นหัวหน้าพูดขึ้นเสียงดัง

ผมทำสีหน้างงๆแล้วเดินตรงไปทางตำรวจคนนั้น **ปัง!** เสียงปืนดังขึ้น ตำรวจคนนั้นยิงปืนมาบริเวณเท้าของผม เป็นสัญญานให้ผมหยุดเดิน

“ฉันบอกให้แกยกมือขึ้น...ตอบคำถามมาด้วย แกคือใคร แล้วต้องการอะไร ! ”

ผมรู้สึกตกใจมากขณะที่ตำรวจคนนั้นยิงปืนออกมา ผมมั่นใจว่าตอนนี้มันมีบางอย่างผิดปกติแล้วล่ะ

“เอ่อ คงมีบางอย่างเข้าใจผิดแล้วล่ะครับ...” ผมยกมือขึ้น พร้อมกับค่อยๆเดินเข้าไปหาตำรวจคนนั้น

ปัง ! ทันใดนั้นตำรวจอีกคนก็ยิงปืนมาที่ขาข้างซ้ายของผม ! “อ๊ากกก” ผมโดนปืนยิงเข้าให้ที่ขาแล้ว ตอนนี้ตำรวจที่ยืนอยู่ทั้งด้านหน้าและหลังผมก็วิ่งเข้ามา และท่าจะเข้ามาตะครุบตัวผม ผมตกใจมาก ผมวิ่งตรงฝ่าตำรวจที่อยู่ด้านหน้าผมออกไป ผมชนตำรวจล้มไปหลายคนอยู่ ดูเหมือนว่าพวกตำรวจจะกลัวผมมาก นี่มันเกิดอะไรขึ้นวะนี่ !!!!!

ผมวิ่ง วิ่ง และก็วิ่ง พวกตำรวจตามหลังผมมาซัก 20 คนได้ พวกนั้นเพิ่มมาจากไหนเยอะแยะก็ไม่รู้ ผมวิ่งผ่านใครเขาคนนั้นก็ทำท่าตกใจบ้างล่ะ วิ่งหนีไปอีกทางบ้างล่ะ พวกผู้หญิงก็กรีดร้องบ้างล่ะ นี่มันเกิดอะไรขึ้นกับตัวผมงั้นหรอ? หรือผมโดนรถชนหน้าแหกจนขนาดถึงต้องผ่าตัดอะไรออกไปจนทำให้หน้าเสียโฉม

จากความรู้สึกของผม ณ ตอนนั้น ผมไม่ค่อยรู้สึกเจ็บแผลที่ถูกยิงปืนเท่าไหร่ ถึงแม้เลือดมันจะไหลอย่างไม่หยุด และอีกอย่างหนึ่งคือผมรู้สึกว่าผมวิ่งเร็วมากด้วยความกลัวและผวา ตอนนี้ผมกำลังวิ่งลงบันไดจากชั้นที่ 12 และผมก็เริ่มไม่ได้ยินเสียงพวกตำรวจแล้ว

ผมวิ่งมาถึงชั้นล่างสุด ตอนนี้สถานการณ์ชุลมุนมากเมื่อทุกๆคนเห็นผมเข้า ต่างก็วิ่งหนีไป พอกันทีกับเรื่องบ้าๆพวกนี้ ผมวิ่งเข้าห้องน้ำตรงหน้าทันที เพื่อจะดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับผมกันแน่ ผมรีบมองหน้าของตนเองที่กระจก .... เหมือนดั่งนรกกลั่นแกล้ง กระจกตรงหน้าผม มันถูกปืนยิงแตกไปเสียแล้ว ...

ทุกสิ่ง ทุกอย่าง ถาโถมเข้ามาใส่หัวของผมจนผมไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไป ได้แต่วิ่งออกจากห้องน้ำอย่างรวดเร็ว เพราะพวกตำรวจได้ตามผมมาแล้ว แม้ผมจะไม่รู้ว่าทำผิดอะไร แต่ไม่มีทางเลือกสำหรับผม ที่ผมคิดได้อย่างเดียวตอนนี้คือหนีไปตั้งหลักก่อน ผมวิ่งออกนอกโรงพยาบาล แน่นอน ทุกคนต่างจ้องผมด้วยสายตาแปลกๆ เด็กบางคนมองแล้วก็ร้องไห้ บางคนก็หัวเราะอีก ผมงงไปหมดแล้วครับ

ตำรวจนั่นไม่ยอมเลิกลา ตามผมไม่เลิก นี่ยังขับมอเตอร์ไซด์ตามผมมาติดๆอีกนี่ ผมได้แต่วิ่งหนีด้วยความสามารถเหรียญเงินมินิมาราธอนของโรงเรียน รู้ตัวอีกทีมอเตอร์ไซด์ก็หายไปจากสายตาของผมแล้ว

ผมวิ่งเลียบถนนไปเรื่อยๆ และไม่อยากเจอหน้าใคร ผมต้องการอยู่คนเดียวเงียบๆ ผมเริ่มพิจารณาสิ่งต่างๆรอบตัวผม ผมมองไปทางซ้าย และเห็น“ป่า” แห่งหนึ่ง ซึ่งคงเป็นป่ารกเล็กๆ ที่ถนนยังเข้าไม่ถึง ผมตัดสินใจเข้าไปในป่า...

เอาล่ะ ตอนนี้ผมวิ่งเข้าในป่านี้ลึกพอสมควรละ ตำรวจคงตามไม่พบแน่ ดังนั้นผมจึงหยุดใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ผมนั่งลงและเริ่มตั้งสติ นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมสังเกตเล็บเท้า และเล็บมือของผมยาวกว่าปกติ ! ดูท่าทางน่ากลัวพิกล และสีของผิวยังดูเขียวผิดปกติอีกด้วย ผมเริ่มกลัวสิ่งที่จะได้เห็นแล้ว...

อ๊ะ! นั่นบ่อน้ำนี่...อ่าหน้าผมจะเป็นอะไรกันแน่นะ...ผมค่อยๆลุกขึ้นและเดินไปที่บ่อน้ำเล็กๆห่างจากผมซัก 10 กว่าเมตรได้ ผมทำใจกับสิ่งที่จะได้เห็นแล้วและค่อยๆชะโงกหน้าผ่านบนน้ำ....และ....อะไรกันนี่ !!!! ภาพที่ผมเห็น...ผม...ผะผม หัวผม...ผมไม่มีผม หัวผมมีเขา 3 เขา มันมีตรงกลาง 1 เขา และข้างๆอีกข้างละ1 คางผมมีเคราด้วย ตาผมดูกลวง แต่มีลูกตาอยู่ลึกๆ หูผมมันก็ยาวออกด้านข้าง ถึงน้ำมันจะสะท้อนภาพผมไม่ชัดนัก แต่ภาพมันก็เป็นแบบที่เห็น

เฮ้ยยย!!!! นี่มันตัวอะไรวะ นี่มันใช่เราแน่เรอะ เรา...มัน นี่เรากลายเป็นตัวอะไรวะนี่ ไม่ๆๆๆๆ ไม่ๆๆ เป็นไปไม่ได้ แม้ผมจะทำใจแล้วตอนนี้มันเกินกว่าที่คิดนัก ใจเย็นๆ มันต้องมีเหตุผลบางอย่าง เดี๋ยวนะ ตั้งแต่แรก เราถูกรถชน หลังจากนั้นมีบางคนพาเราเข้าโรงพยาบาล รึว่าจะเป็นคนคนนั้น หรือว่าจะเป็นหมอ ....แต่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่นะ เราถึงได้กลายเป็นแบบนี้ กลายเป็นตัวประหลาดสุดสยองแบบนี้

ผมควรจะทำยังไงดีนี่....ผมครุ่นคิดสิ่งต่างๆนาๆมากมายร่วม 2 ช.ม. ได้ ในที่สุดผมก็ตัดสินใจที่จะไปหาหมอที่ได้รักษาผมก่อน ผมจำได้ดี ป้ายชื่อที่ติดเหนือกระเป๋าเสื้อของหมอคนนั้น เพราะผมเป็นคนช่างสังเกต “ นิวัฒน์ ” ผมตัดสินใจมุ่งหน้าไปที่โรงพยาบาลนั้นในช่วงท้องฟ้าเริ่มมืด และหวังว่าหมอคนนั้นคงยังไม่กลับบ้าน . . .

บทที่ 2: คำตอบจากการค้นหา

ผมเป็นเยาวชนที่มีอนาคตไกล และกำลังจะได้ทุนไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ อนาคตของผมสวยงาม ชีวิตของผมมันควรจะเป็นแบบนั้นสิ แล้วดูความเป็นจริงในตอนนี้ของผม ผมกลายเป็นสัตว์ประหลาด หน้าตาอัปลักษณ์ไปแล้ว และแทบไม่เห็นหนทางข้างหน้าว่าควรทำอย่างไรต่อไปถึงจะกลับไปเป็นมนุษย์ปกติได้ ตอนนี้ที่ผมรู้คือ ต้องรีบไปหาหมอที่รักษาผมจนกลายเป็นแบบนี้ ให้เร็วที่สุด โดยหวังว่าเค้าคงรู้ว่าทำไมผมถึงกลายเป็นแบบนี้ได้

ผมสำรวจสัมภาระติดตัวก่อนออกเดินทาง พบว่าไม่มีอะไรเลย เพราะสัมภาระทั้งหมดของผมนั้นก็คงอยู่ที่โรงพยาบาล ส่วนเสื้อผ้าของผมนั้นก็มีเพียงแค่ เสื้อ กางเกง และรองเท้าแตะของโรงพยาบาล เท่านั้น ซึ่งผมก็รู้ดีว่าถ้าขืนไปในสภาพนี้ คงต้องเล่นวิ่งไล่จับกับตำรวจต่อแน่ แล้วจะมีวิธีไหนล่ะที่จะทำให้ไม่ถูกสงสัย ผมมองมองไปที่ร่างกายของผมที่มีผ้าพันแผลเต็มไปหมดก็นึกขึ้นได้ว่า เอาวะ เป็นมัมมี่ก็ยังดีกว่าเป็นสัตว์ประหลาด จึงจัดแจงดึงผ้าพันแผลโดยพลการ เอามาพันหน้าแทนซะเลย เพราะอย่างน้อยคนส่วนใหญ่ก็คงนึกว่าเราหน้าเสียโฉมธรรมดาล่ะมั้ง และยิ่งไปโรงพยาบาลก็ดูไปด้วยกันได้ หลังจากที่แปลงโฉม เป็น มัมมี่แล้ว ผมก็ได้ออกเดินทางไปยังโรงพยาบาลด้วยความหวังว่าจะได้เจอกับ หมอนิวัษย์ บุรุษต้องสงสัย

ผมค่อยๆเดินจากป่าไปยังโรงพยาบาล เพราะหนทางไม่ไกลกันมากนัก ผมพยายามหลีกเลี่ยงผู้คนที่เดินกันอยู่บนทางเท้า และพยายามก้มหน้าตลอดเวลา และหวังว่ามันจะผ่านพ้นไปได้ด้วยดี และถึงโรงพยาบาลโดยสวัสดิภาพ นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของผมเลยนะนี่ ที่ต้องเดินแบบหลบๆซ่อนๆด้วยความตื่นเต้น และกังวล

ผ่านไป 20 นาที ในที่สุดผมก็มาถึงโรงพยาบาล แต่ภาพที่ผมเห็นกลับทำให้หนทางที่เคยมีแสงสว่างลิบๆ ยิ่งจางหายไป เพราะอะไรน่ะหรอ ด้านหน้าของโรงพยาบาลมีนักข่าว และตำรวจเต็มไปหมด ราวกับรู้ว่าเดี๋ยวผมต้องมาที่นี้ การจะเข้าโรงพยาบาลทางประตูหลักดูเป็นไปไม่ได้เลย ส่วนประตูอื่นๆ แม้จะมีตำรวจอยู่ไม่เยอะ แต่ด้วยสภาพมัมมี่แบบนี้ยังไงพวกเขาก็สงสัยผมอยู่แล้ว และจับผมตามระเบียบ...

แต่เหมือนนรกที่กลั่นแกล้งผมมาทั้งวัน จะเริ่มสงสารผมบ้างแล้วแล้ว โดย ขณะที่ผมเดินสำรวจห่างๆอยู่รอบโรงพยาบาล ผมก็เหลือบไปเห็นหน้าต่างเล็กๆบานหนึ่งเปิดอยู่ทางด้านหลังของโรงพยาบาล ซึ่งผมคาดว่าคงเป็นหน้าต่างระบายอากาศของห้องน้ำ ซึ่งดูจากขนาดของหน้าต่างนั้น ผมน่าจะลอดเข้าไปได้ ปัญหาก็คือจะขึ้นไปปีนเข้าหน้าต่างได้อย่างไร เพราะหน้าต่างอยู่สูงจากพื้นกะด้วยตาก็ประมาณ 2 เมตรกว่า แต่ในเมื่อหาทางอื่นไม่ได้ก็คงต้องเสี่ยงแล้วล่ะวะ

ผมรอเวลาซักพักนึงให้ท้องฟ้ามืดกว่านี้ก่อน จนเวลา หนึ่งทุ่มครึ่งผมก็ตัดสินใจปีนเข้าหน้าต่าง ผมค่อยๆลัดเลาะไปตามกำแพงของโรงพยาบาล จนถึงริมหน้าต่าง ก็เห็นว่าไม่สูงอย่างที่คิด กระโดดเอาก็ถึง จึงค่อยๆกระโดดเกาะหน้าต่างและสอดตัวแทรกหน้าต่างเข้าไป ในที่สุดผมก็เข้ามาในโรงพยาบาลได้แล้ว แต่เมื่อมองไปข้างหน้า ผมก็ต้องสะดุ้ง มีผู้หญิงอยู่ประมาณ 3 คนอยู่ในห้องน้ำ บ้าชิบ นี่เราปีนเข้า ห้องน้ำหญิงหรอวะนี่ แล้วเราควรทำไงต่อดีนี่ สมองผมตื้อไปหมด

และสายตาของผู้หญิงทั้งหมดก็มองมาที่ผม ผมไม่รู้จะทำยังไง ได้แต่โทษตัวเองที่คิดสั้นไม่ไตร่ตรองให้ดี มัวแต่คิดว่าจะเหมือนในหนัง จะเหมือนในนิยาย ที่ทุกอย่างจะพอดีบพอดี แล้วผมก็นึกขึ้นได้ ถ้าไม่ได้เป็นหนัง ก็ทำให้กลายเป็นหนังซะเองเลยสิ ผมตัดสินใจตะโกนออกไปทางหน้าต่างว่า

"โอเคมั้ยครับ ผู้กำกับ ผมขี้เกียจแต่งเป็นมัมมี่แล้วนะครับ" ผมพูดเสร็จก็เว้นไป 5 วินาที แล้วพูดต่อว่า

"ออ โอเคแล้วนะครับ ผมจะได้ลงไป" แล้วหันไปหา ผู้สร้างปัญหาทั้ง 3 คนแล้วบอกว่า "ขอโทษที่ทำให้ตกใจนะครับ พอดีกำลังถ่ายหนังแอ็คชันอยู่ครับ แล้วอย่าบอกใครนะครับ เพราะหนังเรื่องนี้สร้างมาอย่างลับๆครับ เซอร์ไพรส์คนดู"

สาวทั้งสามเมื่อได้ฟังผมเล่าความเท็จ ก็ทำหน้าเข้าใจ แถมยังปรบมือให้ผมด้วย ผมไม่รอช้า ก็ออกจากห้องน้ำหญิงเข้าไปในโรงพยาบาล เพื่อตามหา นาย "นิวัษย์" ต่อทันที

เมื่ออยู่ในโรงพยาบาลแล้ว ผมกลับรู้สึกปลอดภัยมากขึ้น อาจเป็นเพราะสิ่งแวดล้อมกับการแต่งกายที่เข้ากัน ทำให้ไม่มีใครสงสัยในตัวผม แต่ถ้าจะเดินไปถาม ฝ่ายประชาสัมพันธ์ เอาโต้งๆ ว่า หมอ นิวัษย์ อยู่ไหนก็คงจะเสี่ยงเกินไป ผมจึงตัดสินใจ หาตามข้อมูลเท่าที่มีอยู่ ถ้ามีบุญเหลืออยู่บ้าง ก็อาจจะเจอหมอเจ้าปัญหารายนี้ได้

ผมลองเรียบเรียงความทรงจำดูก็พบว่า หมอรายนี้น่าจะอยู่ที่ชั้น 12 เนื่องจากเป็นชั้นที่ผมพักอยู่ ผมจึงค่อยๆขึ้นบันไดไปยังชั้นที่ 12 โดยผมเลือกที่จะเดินขึ้นบันได เพราะหากขึ้นลิฟท์แล้วเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันเจอกับตำรวจอาจซวยได้ เพราะขณะนีในโรงพยาบาลยังคงมีตำรวจคอยตรวจตราอยู่รอบๆ

ผมเดินมาถึงชั้นที่ 12 แล้ว ผมเดินผมเดินวนไปทั่วทั้งชั้น แต่ก็ไม่พบเห็นร่องรอยของหมอเลย แต่ทันใดนั้น ขณะที่ผมกำลังจะถอดใจ ผมก็เห็นหมอคนหนึ่งเดินมาตรวจคนไข้ในแต่ละห้อง และเมื่อผมมองหน้าหมอคนนี้ดีๆ ก็พบว่า ใช่แล้วหมอที่อยู่ข้างหน้าผมประมาณ 5 เมตร คือ หมอนิวัษย์

ผมไม่รอช้า รีบหลบเข้าไปในห้องพักผู้ป่วยที่กำลัง ว่างอยู่ รอให้หมอรายนี้เดินผ่าน แล้วผมก็จะดึงหมอเข้ามาเคลียร์ด้วยทันที ผมภาวนาให้ทุกอย่างเป็นไปตามแผน ตอนนี้หมอกำลังตรวจคนไข้ห้องข้างๆผมอยู่ และห้องนี้ต้องปืนทางผ่านของหมอนิวัษย์อย่างแน่นอน

หมอเดินออกจากห้องนั้นมาแล้ว กำลังจะเดินผ่านห้องของผม ใจผมเต้นสั่นระรัว หมออยู่หน้าห้องของผมแล้วทันใดนั้นผมก็ดึงตัวหมอเข้ามาในห้องได้สำเร็จ ผมได้ตัวหมอนิวัษย์แล้ว

หมอนิวัษย์ท่าทางตกใจมาก เค้าคงคิดว่าจะถูกผมฆ่าชิงทรัพย์ล่ะมั้ง

" อย่า !! อย่าทำอะไรผมเลย ผมมีลูกมีเมียแล้ว ผมไม่มีอะไรจะให้คุณหรอก"

"เปล่าผมไม่ได้จะทำอะไรคุณ แค่นี้คุณก็จำผมไม่ได้แล้วหรอนี่" ผมบอกเค้า แล้วถอดผ้าพันแผลออก รอสังเกตท่าที

หมอนิวัษย์ดูตกใจมากขึ้นกว่าเดิม และถามผมด้วยเสียงอันสั่นคลอนว่า “คุณ คุณคือสัตว์ประหลาด เอเลี่ยนเมื่อตอนกลางวัน ?? ”

“นี่ ๆ คุณหมอ ผมไม่ชอบให้ใครมาด่าผมว่าผมเป็นสัตว์ประหลาด เป็นเอเลี่ยนนะครับ และที่ผมกลายเป็นตัวบ้านี่ก็เป็นผมคุณหมอไม่ใช่หรอ หึ๊ะ” ผมตอบกลับคุณหมอกลับไป และพยายามจะระงับความโกรธของผมเอาไว้

“ผม ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำอะไรคุณเลยนะครับ ผมไม่รู้เรื่องจริงๆ ผมแค่จะมาตรวจคนไข้ของผม แต่พอเข้าห้องมากลับมีสัตว์ประหลาดอย่างคุณมายืนอยู่ข้างหน้า แล้วจะไม่ให้ผมเรียกตำรวจได้ยังไง” หมอบอกกับผม ดูยังไม่หายกลัว

“คุณอย่ามาเบี่ยงประเด็น ผมถามคุณว่าคุณทำอะไรกับร่างกายของผม ผมตื่นมาถึงได้มาอยู่ในร่างอัปลักษณ์นี้” ผมพูดใส่หน้าคุณหมอด้วยความโกรธ คุณหมอดูตกใจ และเหมือนจะเข้าใจอะไรบ้างแล้ว ก่อนถามผมว่า “อย่าบอกนะว่าคุณคือคนเดียวกับคนไข้ของผมที่ถูกรถชน”

“ก็เออสิวะ ผมนี่แล่ะ นาย นพกร อารยะเกียรติไพศาล คนที่ถูกรถชนเมื่อเช้า กับคนที่ยืนอยู่ข้างหน้าคุณก็คนเดียวกันนั่นแล่ะ” ผมตอบหมอกลับไป โดยที่ผมจะควบคุมอารมณ์ไม่ไหวแล้ว

เมื่อหมอได้ฟังคำพูดของผมแล้ว ก็ช็อคไปเกือบ 1 นาที แต่ก็ทำให้ผมได้สติมากขึ้นด้วย ผมจึงถามคุณหมออีกครั้งว่า “คุณได้ทำอะไรกับร่างกายผมครับ” คุณหมอส่ายหัวระรัว ก่อนตอบผมว่า “ผมไม่ได้ทำอะไรคุณเลยจริงๆ เมื่อเช้านี้มีคนนำตัวคุณส่งมาที่โรงพยาบาล เพราะถูกรถชนจนหมดสติ โดยผมนี่แล่ะเป็นคนผ่าตัดให้คุณ โดยสมองคุณน่ะถูกกระทบกระเทือน อย่างรุนแรงบริเวณสมอง โดยกระโหลกศีรษะของคุณแตกออก แถมยังมีบางส่วนเข้าไปในสมองส่วนหน้าอีกด้วย ผมซึ่งเป็นแพทย์ทางสมองที่เก่งที่สุดในโรงพยาบาลนี้ จึงเป็นคนผ่าตัดให้คุณ ซึ่งผมก็ช่วยคุณอย่างสุดความสามารถ ซึ่งผมสามารถยื้อชีวิตคุณไว้ได้ แต่สมองซีกหน้านั้นถูกกระทบกระเทือนค่อนข้างรุนแรง และทำให้คุณเป็นอัมพาตทั้งตัว แต่เมื่อผมกลับมาดูอาการคุณตอนบ่าย คุณก็กลายเป็นสัตว์ประหลาดไปแล้ว”

เมื่อได้ยินหมอพูดจบ หนทางของผมที่ดูสว่างชื้นมาเมื่อ ไม่กี่นาทีที่แล้ว แต่ตอนนี้มันกลับมืดลง และ มืดลงกว่าเดิมด้วยซ้ำไป และผมก็ไม่รู้ว่าผมต้องทำอะไรต่อไป “คุณหมอพอทราบสิ่งที่เกิดกับผมมั้ยครับ” ผมถามคุณหมอเผื่อจะได้เบาะแสใหม่ๆบ้าง

“ผมก็ไม่รู้หรอกนะ เพราะที่คุณเป็นอยู่น่ะมันผิดหลักวิทยาศาสตร์แบบหน้ามือเป็นหลังเท้าเลย ร่างกายของคุณตอนนี้น่ะมันไม่น่าจะขยับได้แล้วด้วยซ้ำไป ซึ่งตามประวัติศาสตร์มนุษย์นั้น ไม่มีทางที่สมองจะ *regeneration* ได้เร็วขนาดนี้มาก่อน” หมอตอบ

“แล้วในประวัติศาสตร์มนุษย์เคยมีเคสแบบนี้บ้างมั้ยครับ” ผมถามหมอกลับ

สีหน้าของหมอเปลี่ยนไป ก่อนบอกผมว่า “ได้ยินข่าวที่ลูกสาวนายกคนก่อนหายไปมั้ย ฉันได้ยินข่าวลือในวงการแพทย์มาว่าเธอตกบันได ได้รับกระทบกระเทือนสมองซีกหน้าอย่างรุนแรง หมอทุกคนพยายามรักษาแต่ก็ไม่สำเร็จ เธอกลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา แต่อยู่มาวันหนึ่งเธอก็หายไป และในกล้องวงจรปิดแถวนั้นก็ถ่ายติดเงาเขียวๆด้วย” หมอตอบ

บทที่ 3: ความจริงในความเท็จ

"หา!!! ลูกสาวของนายกคนก่อน ไม่จริงใช่ไหมครับ ผมไม่เคยเห็นจะได้ยินว่ามีข่าวอย่างนั้นเลยนี่ครับ เห็นแต่ข่าวที่ว่าเธอไปเรียนต่อต่างประเทศแถบยุโรป" ผมแย้งหมอกลับไป

"นั่นเป็นแค่การปล่อยข่าวลวงออกไปต่างหาก เพราะทางนายกคนก่อนเขาต้องการให้ปิดข่าวนั้นไว้ จึงต้องสร้างข่าวลวงขึ้นมา" หมอตอบ

"ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่าลูกสาวนายกคนก่อนอาจจะเป็นเคสที่เหมือนผมใช่ไหมครับ" ผมถามหมออย่างมีความหวัง

"ก็เป็นไปได้ครับเพราะถ้าหากดูจากสถานการณ์ต่างๆก็มีโอกาสสูงอยู่" หมอตอบกลับมา

หลังจากที่ผมได้ยินหมอพูดอย่างนั้น ผมก็ดีใจมาก ความหวังของผมกลับมาอีกครั้งแล้ว แต่เอ๊ะ! แล้วมันยังไงกันล่ะ ถึงผมจะรู้ว่ามีคนที่มีเคสเดียวกับผม แต่คนๆนั้นกลับอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ตายหรือยังก็ไม่ทราบ แย่จริงๆแบบนี้รู้ก็เหมือนไม่รู้นะสิ

"หมอครับแล้วตอนนี้หมอพอจะมีข้อมูลอื่นอีกไหมครับ" ผมถามหมออีกครั้ง

"เสียใจด้วย ผมไม่รู้ข้อมูลอย่างอื่นแล้วครับ" หมอตอบคำถามของผม ซึ่งนั่นทำให้ผมแทบจะหมดหวังเลยทีเดียว แต่ยังไม่ทันที่ผมจะรู้สึกแย่ไปมากกว่านี้ ก็มีเสียงดังมาจากภายนอก

"คุณหมอคะ คุณหมอนิวัษย์อยู่ไหนคะ" เหมือนจะมีนางพยาบาลข้างนอกตามหาหมอนิวัษย์อยู่

"เงียบไว้นะ อย่าส่งเสียงเด็ดขาด" ผมกระซิบบอกหมอนิวัษย์ พลางปิดปากของเขาเอาไว้

แต่ทันใดนั้นเองก็เหมือนกับนรกจะเริ่มกลั่นแกล้งผมอีกแล้ว นางพยาบาลคนนั้นเปิดประตูเข้ามาซะงั้น

"*กรี๊ด!!!!* ใครก็ได้ ช่วยด้วยค่า คุณหมอนิวัษย์โดนสัตว์ประหลาดจับตัวอยู่!!" นางพยาบาลคนนั้นกรีดร้อง

บ้าชิบ ทำไมผมถึงซวยอย่างนี้วะนี่ ให้ตายเหอะ นี่ผมจะทำไงดีนี่ แต่ผมก็มีเวลาคิดไม่มากนัก เพราะตอนนี้ผมเริ่มได้ยินเสียงฝีเท้าของคนจำนวนมากใกล้เข้ามาแล้ว คงจะเป็นของพวกตำรวจ ให้ตายเถอะทำไมพวกนี้หูดีกันจังนะ

ผมจึงรีบปล่อยตัวหมอนิวัษย์แล้วเผ่นออกทางหน้าต่างทันที โดยผมได้ปีนระเบียงออกไปแล้วคิดจะปีนเข้าไปทางระเบียงชั้น 11 แต่นี่มันเป็นความซวยของผมจริงๆ เมื่อผมพบว่าชั้น 11 นั้น มันไม่มีหน้าต่างให้ปีนเข้าไป ให้ตายเหอะ!!! ผมลืมไปได้ไงนี่ ว่าชั้น 11 เป็นห้องพักของนางพยาบาลเลยมีหน้าต่างแค่ไม่กี่บาน แล้วตอนนี้ผมก็กำลังตกแบบ free fall ลงสู่พื้นโลกตามกฎแรงโน้มถ่วงของโลก

แต่เหมือนนรกจะเริ่มเห็นใจผมบ้างเพราะจุดที่ผมกำลังตกลงไปนั้นเป็นสระน้ำกลางสวนหย่อมพอดี และจากการคำนวณของผมนั้น ผมคิดว่าผมกำลังจะตกถึงพื้นน้ำในอีก 3..2..1.....***ตู้ม***

ผมรีบว่ายน้ำขึ้นฝั่งแทบจะในทันทีแต่พอผมขึ้นฝั่งได้เท่านั้นแหละตำรวจก็มายืนรอดักหน้าซะงั้น พวกนี้มันเห็นอนาคตหรือไงฟะ ถึงได้มาดักหน้าผมได้ซะงั้น

"เจ้าสัตว์ประหลาด! แกยังกล้ากลับมาที่นี่อีกเรอะ จะมาทำไรกันแน่!" ตำรวจนายหนึ่งซึ่งดูจะอาวุโสที่สุดให้กลุ่มตำรวจกล่าวกับผมพลางจี้ปืนเข้ามาใกล้

แต่คุณคิดว่าผมจะสนใจเหรอ ผมรีบวิ่งฝ่าพวกตำรวจออกไปอีกทางทันที

"เห้ย! หยุดนะ แกจะหนีไปไหนน่ะ คิดว่าจะหนีพ้นเรอะ พวกแกไปดักหน้ามันไว้แล้ว แล้วบอกให้พวกหน่วยอื่นๆไปดักที่ประตูทางออกไว้ด้วย" ผมได้ยินตำรวจคนนั้นกล่าวขึ้นจากทางด้านหลัง

ผมวิ่งออกมาเรื่อยๆจนไปถึงตรงประตูหลังของโรงพยาบาลผมก็เห็นว่ามีตำรวจมาดักรอที่หน้าประตูจริงๆด้วย ผมจึงพยายามปีนหน้าต่างออกไป แต่ตำรวจคนหนึ่งดันหันมาเห็นพอดี

"เห้ย! พวกเรามันอยู่นั้นบนกำแพง" ตำรวจคนนั้นตะโกนขึ้น

ผมไม่คิดจะรอดูว่าตำรวจคนอื่นๆจะมีปฏิกิริยาอย่างไรหลังได้ยินอย่างนั้นผมจึงกระโดดลงอีกฝั่ง และรีบวิ่งออกไปตามถนนอย่างเร็ว ระหว่างทาง ผมเจอตำรวจหลายต่อหลายคนมาดักตรงหน้าบ้างขับรถตามมาบ้าง ตอนนี้ล่ะ ที่ผมแทบไม่อยากจะเชื่อตัวเองเลย

ผมกำลังวิ่งหนีรถตำรวจอยู่!!! และดูเหมือนว่าผมจะวิ่งเร็วพอๆกับรถเลยด้วย เพราะพวกตำรวจยังขับมาไม่ใกล้ผมเท่าไรเลย แต่สักพักสถานการณ์ก็เปลี่ยนไปเมื่อมีเสียงหนึ่งดังขึ้น

ปัง!! โอ้ให้ตายเถอะ พวกนั้นยิงปืนมาโดนขาของผม แถมยังเป็นข้างเดียวกับที่ผมเคยโดนยิงซะด้วย ถึงมันจะเจ็บไม่ค่อยมาก แต่ขาผมก็เริ่มรู้สึกชาขึ้น ซึ่งนั่นทำให้ความเร็วผมตกลงอย่างเห็นได้ชัด ผมจึงตัดสินใจวิ่งหนีไปทางป่าด้านขวาของถนน ที่ที่ผมเคยใช้หลบตำรวจ แต่ดูเหมือนว่าพวกนั้นจะตามผมไม่เลิก พวกนั้นยังตามผมมาในป่าอีก แต่ก็ยังดีเพราะดูเหมือนรถจะตามเข้ามาไม่ได้

ตอนนี้พวกนั้นไล่ตามผมอย่างไม่ลดละความพยายาม พวกนั้นพยายามยิงสกัดผม ซึ่งก็โดนผมบ้างบางนัด มันทำให้ผมเริ่มหมดแรงและมีแผลมากขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้ตาของผมเริ่มพร่าขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุดผมก็ทนไม่ไหวเมื่อมีกระสุนนัดหนึ่งยิงมาโดนหลังของผมตอนนี้ผมเริ่มหายใจไม่สะดวก ดูเหมือนว่ากระสุนนัดนั้นจะยิงมาโดนปอดของผม

ตอนนี้ผมทนความเจ็บปวดไม่ไหวแล้ว ผมตัดสินใจนั่งพักลงตรงใต้ต้นไม้ เสียงของพวกตำรวจก็ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ผมคงจะมาได้แค่นี้สินะ อา ผมคงต้องตายแล้ว แต่ก็ดีเหมือนกัน ทุกอย่างจะได้จบๆไป... ซักที...

แต่ในขณะที่ผมปลงกับชีวิตของผมอยู่นั้น อยู่ดีๆก็มีคนเข้ามาอุ้มผม! ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วมาก เขาพาผมหนีไปและทันทีที่ผมเห็นหน้าของเขาแค่ลางๆ ผมจึงถามเขาว่า

“นาย...นายคือใคร”

“ฉันเป็นพวกเดียวกับนาย” ฟังจากเสียงแล้วเธอคงจะเป็นผู้หญิง
แล้วผมก็สลบไป...

บทที่ 4 : ฐาน

ผมค่อยๆลืมตาขึ้นจากความเหนื่อยล้า.....

“อืมม์....ที่นอนนุ่มสบาย จนไม่อยากจะลุกขึ้นเลย ใครจะเชื่อ ว่าผมฝันประหลาดอะไรขนาดนี้ สงสัยผมจะเรียนหนักเกินไปนะนี่ ฝันร้ายชะมัดเลย ใครจะกลายเป็นสัตว์ประหลาดตัวเขียว วิ่งหนีตำรวจ ปลอมตัวเข้าโรงพยาบาล แถมยังกระโดดลงมาจากตึกอีก” ผมคิดขำตัวเอง

“คงจะเช้าแล้วสินะนี่ กี่โมงแล้วล่ะ หวังว่าจะไม่สาย ไม่เป็นไรหรอกมั้ง กระเป๋าก็จัดเสร็จแล้ว นั่งแท็กซี่ไปสนามบินครู่เดียวก็ถึง” ผมคิดเข้าข้างตัวเอง

ผมค่อยๆลุกขึ้นจากเตียงนอนที่แสนสบาย “โอ้ย!~” ผมร้องออกมาโดยที่ไม่รู้ตัว ผมเริ่มมีสติหลังจากที่รู้สึกเจ็บที่กลางหลังและขาซ้ายของผม

สัญชาติญาณทำให้ผมต้องถลกขากางเกงขึ้นเพื่อหาต้นเหตุของความเจ็บปวด แล้วความรู้สึกสบายใจของผมก็หายวูบไปโดยทันที เมื่อผมพบว่ามีรอยบาดแผลที่ต้นขาของผม รอยบาทแผลที่พันด้วยผ้า มันเป็นรอยบาดแผลจากกระสุนปืนที่ผ่านเข้ามายังขาสีเขียวเข้มที่เต็มไปด้วยขน!!!!

“ฟื้นแล้วหรอ” เสียงใครคนหนึ่งถามผม

“อย่าพึ่งลุกจากเตียงนะ เนื้อเยื่อที่แผลยังสร้างใหม่ ไม่เสร็จ” เสียงนั้นเตือนแกมบังคับ

ผมเริ่มมองหาแหล่งที่มาของเสียงนั้น นั่นทำให้รู้ว่าผมนอนอยู่ในห้องขนาดประมาณ 6X6 เมตร ที่เพดานและผนังทำจากหิน มีแสงสว่างจากไฟนีออนด้วยเล็กๆที่ ติดขนานกับเพดาน แล้วผมก็พบที่มาของเสียง เมื่อประตูสีเทาๆค่อยๆเปิดออก บุคคลคนนั้นก็เดินเข้ามา

“บอกว่าอย่าเพิ่งลุกไง” เธอย้ำ

“คุณคือ...?” ผมถามทั้งๆที่รู้ ว่าเธอคือ ลูกสาวของนายกรัฐมนตรี เธอได้รับอุบัติเหตุ และได้หายตัวไปตามที่หมอนิวัษย์ เล่า!!!

“ก็คนที่พาเธอมาไงล่ะ” เธอตอบ

ตอนนี้ในหัวของผมมีแต่คำถามเต็มไปหมด เธอช่วยผมทำไม? เธอหาผมพบได้ยังไง? เธอเกี่ยวอะไร? แล้วนี่มันเรื่องอะไรกันแน่?

"เธอคงจะสับสนล่ะสิ" เธอพูดเหมือนอ่านใจผมออก

"นี่มันเกิดเรื่องอะไรกันแน่" ผมถามหนึ่งในร้อยแปดข้อสงสัย

"ตามฉันมาสิ" เธอชวนแกมบังคับ

ผมค่อยๆเดินตามเธอไปทั้งๆที่ขาเจ็บอยู่ แต่ความสงสัยของผมมันมีมากกว่า

เธอพาผมเดินออกจากห้องมาพร้อมกับเธอ ด้านนอกของห้องก็เหมือนกับห้องโถงขนาดใหญ่ ไม่สิ เหมือนกับอุโมงค์ ใต้ดินขนาดใหญ่มากกว่า เธอพาผมเดินไปเรื่อยๆ จนไปถึงห้องๆหนึ่ง ห้องนั้นเต็มไปด้วยอุปกรณ์อิเล็กโทรนิคมากมาย ทั้งคอมพิวเตอร์เมนเฟรมขนาดใหญ่ อุปกรณ์ทางเคมี อาวุธปืน และอีกมากมาย ในห้องนี้มีคนหลายคนนั่งอยู่ตามมุมต่างๆ แต่ละคนต่างก็ทำงานของตน นี่เป็นเหมือนห้องบัญชาการขนาดย่อมๆเลยทีเดียว

"อ้าวฟื้นแล้วหรอ" เสียงชายคนหนึ่งถามผม

"นี่คือดร.อภิษิณ " เธอหมายถึงผู้ชายใส่แว่นตามีอายุ ที่ท่าทางดูเกรงขาม

"และนั้นวรภัทร" เธอชี้ไปยังคนที่ดูเหมือนกำลังซ่อมอะไรบางอย่างอยู่

"ส่วนฉันคือ..."

"ณัฐยา" ผมตอบ

"ก็รู้หนิแล้วจะถามทำไม" เธอพูด

"ผมอยากรู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ที่นี่ที่ไหน แล้วนี่มันเรื่องบ้าอะไรกันนี่" ผมถาม ทันใดนั้นเอง

ปิ๊บบบๆๆๆๆๆๆ

เสียงสัญญาณเตือนบางอย่างพร้อมกับไฟสีแดงสว่างขึ้นในห้อง "มีบางอย่างกำลังเข้ามาใกล้ทางเข้า B ครับ" ใครคนหนึ่งในห้องพูด กล้อง 204 จับภาพได้ครับ

"เอาขึ้นจอ" นั่นเป็นเสียงของ ดร.อภิษิณ เขาท่าทางดูเหมือนจะเป็นหัวหน้าของที่นี่ บนจอขนาดใหญ่ที่กลางห้องกำลังฉายภาพป่าแห่งหนึ่ง ใกล้ๆนั้นมีชายใส่ชุดดำประมาณ 20 คน ทุกคนถืออาวุธครบมือท่าทางดูเหมือนจะเป็นหน่วยคอมมาโดอะไรประมาณนั้น พวกเขากำลังติดตั้งอะไรบางอย่างบนเนินเล็กๆในป่า

ตู้ม!!!!!

เสียงระเบิดดังไปทั่วห้อง ภาพที่จอถูกตัดไป รวมถึงไฟในห้องด้วย

“ทำตามแผนหลบหนี 3A!!” ดร.อภิษิณ ตะโกนสั่ง ห้องทั้งห้องเต็มไปด้วยความวุ่นวาย ผมรูสึกได้ว่ามีเศษหินบนเพดานตกลงมาใส่หัวผม มันเหมือนเกิดแผ่นดินไหวขนาดย่อมๆเลย แล้วหินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่งก็พุ่งลงมาจากเพดาน ตรงมาที่ตัวผม!!! **ตุบ...**

บทที่ 5 : Real origin

“นานมาแล้ว ในระบบสุริยะ มีดาวดาวหนึ่งเรียกว่า[โลก] มันเป็นดาวที่สวยงามและเต็มไปด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติที่อุดมสมบรูณ์ แต่สิ่งมีชีวิตที่เรียกมนุษย์ ซึ่งมีวิทยาการที่ทันสมัย กลับใช้ทรัพยากรอย่างไม่เห็นคุณค่า จนสุดท้ายเกิดภาวะเรือนกระจกขึ้นซึ่งทำให้อุณหภูมิของโลกเริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จนทำให้มนุษย์แทบจะสูญพันธ์ไปหมดสิ้น แต่ก่อนที่จะเกิดวิกฤตินั้น นักวิทยาศาสตร์โลก ได้ส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือไปยังดาวที่มีสิ่งมีชีวิตที่มีสติปัญญาที่ใกล้ที่สุด ซึ่งก็คือดาว NT-2 ซึ่งกว่าสัญญาณกว่าจะส่งมาถึงและถูกแปลรหัสเรียบร้อย มนุษย์ก็ได้สูญพันธุ์ไปหมดแล้ว ต่อมายานกู้ภัยของของ NT-2 ก็ได้ลงจอด ที่โลก และนักวิทยาสตร์ของดาว ก็ได้พยายามที่ จะฟื้นสภาพดาวโลก แต่ก็ต้องใช้ระยะเวลาหลายร้อยปี จึงนับเป็นชาว NT-2 รุ่นแรกที่มาอาศัยอยู่ที่โลกและได้ขยายพันธุจนมากมายถึงปัจจุบัน และทั้งหมดนี้คือเรื่องย่อๆ ของเมื่อ หลายพันปีที่แล้ว”

“คุณคงจะเข้าใจมากขึ้นแล้วละสิ” ดร.อภิษิณ ถามผม ขณะที่พวกเราเกือบ 10 คน กำลังนั่งอยู่บนเฮลิคอปเตอร์ UH-60 Black Hawk

“ดังนั้นคุณกำลังจะบอกว่าผมเป็นมนุษย์ต่างดาวใช่ไหม” ผมตอบตามที่เข้าใจ

“ไม่ใช่เฉพาะคุณแต่เป็นทุกคน ทุกคนบนโลกนี้”

“แล้วทำไมทุกคนไม่ตัวเขียวหน้าตาประหลาดเหมือนผมนี่ล่ะ”ผมถาม

“ก็เพราะพวกชาวโลกไงล่ะ พวกมนุษย์ ก่อนที่จะได้สูญพันธุ์ไป ได้วางโครงการลับเอาไว้ โดยได้สร้างเครื่องแผ่คลื่นรังสีขนาดใหญ่ ที่จะส่งผลต่อสมองในส่วนหน้า ทำให้สิ่งที่รับรู้และสิ่งที่เห็นผิดพลาดและคิดว่าตนเองเป็นมนุษย์โลก และไอ้เครื่องเจ้าปัญหานี้ ก็ได้เปิดอย่างอัตโนมัติ เมือร้อยปีที่แล้ว” ณัฐยา ตอบแทน

“พวกมนุษย์โลกหรอ เค้าทำแบบนั้นไปทำไม” ผมถามด้วยความสงสัย

“เผ่าพันธุ์มนุษย์น่ะ เป็นเผ่าพันธุ์ที่หยิ่งในชาติกำเนิดของตัวเองมาก และคิดว่าสิ่งทีชีวิตที่ตนเองเป็นอยู่น่ะ คือสิ่งมีชีวิตขั้นสูงสุด และดีที่สุด ซึ่งเค้าก็ต้องการให้มันดำรงอยู่ต่อไป ไม่ว่าจะเป็นเพียงภาพมายาก็ตาม” ณัฐยาพูด

“แต่การที่มนุษย์ทำอย่างนี้เป็นการทำให้พวกเราไม่รู้ที่มาที่ไปไม่รู้เรื่องราวในอดีตว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง สุดท้ายพวกเราก็เริ่มที่กลับมามีพฤติกรรมเหมือนกับมนุษย์อีกครั้ง แล้วเมื่อเวลาผ่านนานเข้า ทุกคนก็จะลืมเรื่องราวทั้งหมด แล้วก็จะเข้าใจผิดว่าเราเป็นเจ้าของดาวดวงนี้ทั้งๆที่ไม่ใช่ และกว่าที่เราจะฟื้นฟูดาวดวงนี้กลับมาได้อีกครั้งก็ใช้เวลายาวนาน แต่หากคนรุ่นใหม่ยังทำพฤติกรรมอย่างนี้ต่อไปเราก็อาจจะต้องซ้ำรอยกับมนุษย์โลกก็ได้” ดร.อภิษิณ ขยายความ

“สิ่งสำคัญอีกอย่างในตอนนี้ก็คือ พวกรัฐบาลล่วงรู้ถึงความลับนี้ และได้วางแผนที่จะเปลี่ยนรหัสของเครื่องนี้ ทำให้ ทุกๆคนบนโลก กลายเป็นเพียงลูกไก่ในกำมือ และมันก็คงจะยึดครองโลกนี้!” ดร.อภิษิณ พูดด้วยน้ำเสียงโกรธแค้น

“เราก็เลยตั้งองค์กรลับขึ้นมาแล้วรวบรวมคนที่สามารถหลุดจากการควบคุมของรังสีนี้ มาช่วยกันหยุดเครื่องนี้ เช่น ฉันก็ตกบันได ดร.ก็ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อ 4 ปีก่อน” ณัฐยาอธิบาย

“แล้ววิธีที่เราจะหยุดการทำงานของเครื่องนี้ล่ะครับ”ผมถาม

“เครื่องสร้างรังสีนี้มีอยู่ทั้งหมด2เครื่องเครื่องแรกตั้งอยู่ใต้มหาสมุทรแอตแลนติกห่างจากแหลมฟลอริด้า 500 ไมล์ทะเล คุณคงรู้ซินะว่าตรงนั้นมันคือที่ไหน”ดร.อภิษิณ พูด

“หรือว่าตรงนั้นคือ....”

“ใช่... ใจกลางสามเหลี่ยมเมอร์บิวด้า” ณัฐยา ตอบแทน

“แล้วอีกเครื่องละครับ” ผมถาม

“เพื่อให้สามารถส่งรังสีไปได้ครอบคลุมทั่วโลกจึงต้องตั้งเครื่องไว้ที่ทั้งสองฝั่งของโลกเพื่อรังสีมาบรรจบกันพอดี” ดร.อภิษิณ อธิบาย

“ดังนั้นอีกเครื่องหนึ่งก็ต้องตั้งอยู่ตรงกันข้ามกับสามเหลี่ยมเมอร์บิวด้า” ผมพูด

“ฉลาดนิ”ณัฐยา พูดพร้อมกับส่งแผนที่ให้ผม

ผมค่อยๆพับแผนที่แบ่งเป็นสองส่วน นี่คือสามเหลี่ยมเมอร์บิวด้า ผมชี้ไปยังแหลมฟลอริด้า จากนั้นค่อยๆลากนิ้วกลับด้านแผนที่มาดูอีกด้านซึ่งเป็นด้านตรงข้ามของสามเหลี่ยมเมอร์บิวด้า “ญี่ปุ่น!!”

“ที่ถูกต้องคือสามเหลี่ยมมังกรตรงหมู่เกาะมิยากะ ทางใต้ของโตเกียว” ณัฐยา แทรก

“สถานที่ทั้งสองแห่งนี้มีหลายๆอย่างที่คล้ายกันอยู่ เพราะทั้งสองแห่งเป็นจุดที่รังสีได้ถูกปล่อยออกมาระบบนำร่องของเรือและเครื่องบินจึงสามารถถูกรบกวนได้ง่าย”ดร.อภิษิณ อธิบาย

“นี่แปลว่าเราจะต้องไปที่สามเหลี่ยมเมอร์บิวด้ากับสามเหลี่ยมมังกรเพื่อที่จะหยุดเจ้าเครื่องนี่นะเหรอ”ผมถาม

“ไม่จำเป็นหรอกเพราะรัฐบาลมีคอมพิวเตอร์ที่สามารถควบคุมเจ้าเครื่องนี่ได้จากระยะไกล”

“แต่ปัญหาก็คือเรายังไม่รู้ว่ามันอยู่ที่ไหนกันแน่”

“แล้วทำไมพวกคุณถึงไม่ได้กลายเป็นตัวประหลาดเหมือนผมล่ะ” ผมถามข้อสงสัยสุดท้าย

“ด้วยนาฬิกานี่ไงล่ะ มันจะทำให้คนอื่นมองเห็นราเป็นเหมือนมนุษย์ธรรมดา” วรภัทรตอบจากห้องนักบินที่อยู่ติดกับห้องโดยสาร

“เอ้า นี่ของนาย” วรภัทรพูดพร้อมกับโยนมันมาให้ผม ผมใส่มันที่ข้อมือซ้าย แล้วกดปุ่มสีแดงบนหน้าปัดนาฬิกา

ติ๊ด!ๆ

ผมคลำไปบนหัวของตัวเอง และสังเกตได้ว่าผมไม่มีเขาแล้ว! ตัวผมก็เป็นปกติ ผมดีใจมากกว่าที่ได้ทุนไปต่างประเทศซะอีก ตอนนี้ผมคงเป็นปกติแล้วสินะ

“ก็แค่ชั่วคราว” ณัฐยาขัด

“อย่าพูดสิ” ผมรีบตัดบท

เฮลิคอปเตอร์เริ่มลดความเร็ว แล้วลงจอดริมเชิงเขาแห่งหนึ่ง วรภัทรและทีม กระโดดลงจากเฮลิคอปเตอร์ เขาหยิบปืนM4A1 มาด้วย ผมเริ่มรู้สึกกลัวขึ้นมาบ้างแล้ว

เราค่อยๆลงจากเครื่อง ผมมองไปที่ริมเชิงเขา มีกระท่อมหลังเล็กๆหลังหนึ่ง พวกเราค่อยๆ เดินเข้าไป โดยมีวรภัทรเดินนำ ถ้าไม่มีเขาผมคงโดนหินทับตายไปแล้วนะนี่

“แล้วพวกที่ใส่ชุดดำนั่นเป็นใครหรือครับ” ผมถามดร.อภิษิณ

“พวกหน่วยลับ พวกมันเป็นหน่วยลับของรัฐบาลที่พยายามทำลายองค์การของเรา พวกมันฆ่าคนของเราเกือบทั้งหมดและยังพยายามระเบิดฐานของเราด้วย ผมก็ไม่รู้หรอกนะว่าพวกมันรู้ความเคลื่อไหวของเราได้ยังไง มันคงจะมีสายลับอยู่ในองค์กรเรา ยังไงซะ ผมว่ามันก็แย่มากที่รัฐบาลต้องการกอบโกบผลประโยชน์จากประชาชน และยังปิดบังประชาชนจากอดีตที่ผ่านมา”ดร.อภิษิณ ตอบ

วรภัทร เดินไปเคาะประตูเป็นรหัสบางอย่างที่กระท่อมหลังนั้น แต่รู้สึกว่ามันจะไม่เป็นผล เพราะประตูนั้นไม่ได้ล็อคไว้!

วรภัทร รีบปลดเซฟที่ปืนทันที ดร.อภิษิณ บอกให้พวกเรารออยู่ด้านนอกก่อนเพื่อความปลอดภัย ในขณะที่วรภัทรเข้าไปสำรวจในกระท่อม

“เรามาที่นี่ทำไม” ผมถามณัฐยาเมื่อได้จังหวะ

“เจ้าของกระท่อมนี้เป็นสายลับให้เรา เค้าแฝงตัวอยู่ในโครงการของรัฐบาลเพื่อหาห้องลับที่เป็นห้องควบคุมเครื่องนั่น”ณัฐยาอธิบาย

“เคลียร์!” เสียงวรภัทร ดังมาจากในกระท่อม

ดร.อภิษิณ ส่งสัญญาณให้พวกเราเข้าไปในกระท่อม เมื่อเราทั้ง 4 คนอยู่ในกระท่อมแล้ว วรภัทรก็หันมาพูดกับดร.อภิษิณ ด้วยสีหน้าเสียใจ

“ผมเสียใจด้วย”

วรภัทรพูดในขณะที่พวกเราทั้ง 4 ยืนอยู่หน้าร่างไร้วิญญาณของใครบางคน!!!!!

“เขาเป็นสายลับของเรา” ณัฐยาพูด ด้วยน้ำเสียงที่สั่นคลอ

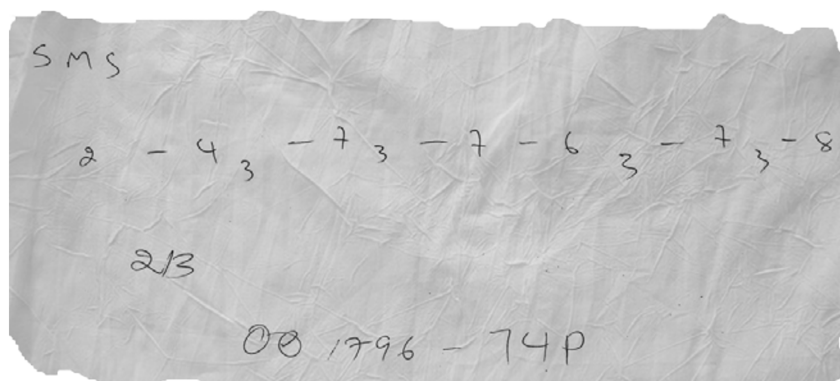
“เขาคงจะถูกพวกหน่วยลับฆ่าตาย” วรภัทรเสริม

“แล้วพวกมันรู้ได้ยังไงว่าสายลับของเราอยู่ที่นี่! เขาเพิ่งจะติดต่อมาหาเราไม่กี่ชั่วโมงเอง ว่าเขารู้ตำแหน่งห้องนั้นแล้ว” ดร.อภิษิณ พูดด้วยน้ำเสียงเดือดดาน

“หรือว่าจะมีสายลับในองค์กร”ณัฐยาพูด

“ก็เป็นไปได้”ดร.อภิษิณ พูด

“ผมว่าพวกคุณลองมาดูนี่ดีกว่า”ผมตัดบท

"มันคืออะไรนี่" ณัฐยาถามด้วยความสงสัย

"มันเหมือนจะเป็นรหัสลับบางอย่างน่ะ" ดร.อภิษิณ ตอบ

"เขาอาจจะเขียนมันก่อนที่จะเสียชีวิตลงก็ได้" วรภัทรแสดงความเห็น

"ถ้าอย่างนั้นมันก็เป็นรหัสที่จะพาเราไปสู่ห้องนั้นล่ะสิ" ณัฐยาพูด

"คิดว่าใช่ ถ้าเราถอดมันได้นะครับ" วรภัทรเอ่ย

"เรามีเวลาแค่ไหน" ผมรีบถาม

"คิดว่าคงไม่มากนักหรอกครับ ถ้าหากพวกหน่วยลับยังพยายามฆ่าสมาชิกคนอื่นๆในองค์กรของเราอีก และมันคงอีกไม่นาน ที่เขาจะมากำจัดเรา" อภิสิทธิ์พูด

"ผมว่าเรามาช่วยกันถอดรหัสกันก่อนดีกว่านะครับ" วรภัทร

"SMS มันหมายถึงอะไรหนะ" ณัฐยาถามด้วยความสงสัย

"ข้อความที่ส่งทางมือถือมั้ง" ผมตอบแบบไม่ได้คิดอะไรมากมาย

"จะบ้าเรอะ ตั้งใจคิดหน่อยสิ" ณัฐยาพูด

"แล้วไอ้ตัวเลขนี่มันอะไรครับ มีเลขห้อยด้านล่างด้วย" วรภัทรถาม

"แล้วยังมีเลข 213 กับ OO 1796-74Pอีก" ผมพูดด้วยความไม่เข้าใจ

"ชั้นว่ามันคือข้อความทางโทรศัพท์มั้ง" ณัฐยาเสนอความเห็น

"แล้วจะให้เราส่งข้อความนี้หรอครับ" ดร.อภิษิณ พูด

"ฉันยืมโทรศัพท์หน่อยสิ" ณัฐยาพูดและหยิบโทรศัพท์ ในกระเป๋าของวรภัทรไป

"จะส่งไปจริงๆหรอ" ผมถาม

"ไหนลองพิพม์ดูซิ" ณัฐยาพูด แล้วกดตัวอักษร ในรหัสลับลงไปในมือถืออย่างรวดเร็ว

[Agppmpt]

"ไม่เห็นจะรู้เรื่องเลย" ผมพูด

"แล้วเลขห้อยนี่คือมันอะไรล่ะ" ณัฐยาพูด

“หรือว่ามันคือจำนวนครั้งที่ต้องกดรึเปล่า” ผมพูด

“ไหนลองดูซิ” ณัฐยาพูดและกดอย่างรวดเร็ว

“Airport!” ทุกคนพูดพร้อมกันด้วยความตื่นเต้น

“สนามบิน! ใช่แล้ว สนามบิน ห้องควบคุมต้องอยู่ที่สนามบินแน่นอน” วรภัทรกล่าว

บทที่ 5 :213 OO1796-74P

porch cayenne สีดำ ติดทะเบียนปลอมของเราขับผ่านเข้าไปยังทางเข้าสนามบิน ในรถนอกจากพวกเราสี่คนแล้วยังมีสมาชิกขององค์การคนอื่นๆอีก 2 คน ทุกคนใส่ชุดเหมือนนักท่องเที่ยวเพื่อที่จะได้กลมกลืนไปกับสถานที่ ...แน่นอนต้องไม่ลืมนาฬิกาที่ วรภัทร ให้ด้วย

พวกเราเดินลงจากรถเข้าไปยังทางเข้าใหญ่ของสนามบิน เรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นที่นี่ และหวังว่าจะจบลงที่นี่เช่นกัน ...สนามบินนี้เป็นสนามบินนานาชาติ เพราะฉะนั้นที่จึงมีหลายส่วนและใหญ่โตมาก

“แน่ใจหรือครับว่ามันอยู่ที่นี่จริงๆ”

“ถ้าเราถอดรหัสไม่ผิดมันต้องอยู่ที่นี่แน่นอน”

“ผมไม่เข้าใจทำไมห้องควบคุมที่น่าจะเป็นความลับสุดยอดทำไมต้องมาอยู่ที่สนามบินที่พลุกพล่านด้วย”

“ที่ๆอันตรายที่สุดคือที่ๆปลอดภัยที่สุด ส่วนที่ๆปลอดภัยที่สุดคือที่ๆอันตรายที่สุด เคยได้ยินไหมละ”

เอาอย่างงี้ก็แล้วกัน เราแยกย้ายไปหาเบาะแสที่อาจจะเกี่ยวข้องกับรหัสนี้ ถ้าใครเจออะไรก็ให้ส่งสัญญาณจากนาฬิกาเพื่อแจ้งคนๆอื่นๆ อย่าใช้โทรศัพท์โดยเด็ดขาดเพราะพวกมันอาจจะดักฟังอยู่ก็ได้”

พวกเราค่อยๆแยกย้ายไปค้นหา สิ่งที่น่าจะเกี่ยวข้องกับรหัสลับนี้ ผมเดินไปยังโซนเช็คอิน ของสนามบิน แต่มันก็ไม่น่าจะมีอะไรเกี่ยวข้องกับเลข 213หรือ OO 1796-74Pเลย มันอาจจะเป็น สายการบิน เคาน์เตอร์ ประเทศ ห้อง ชั้น หรืออะไรก็ได้มากมายในสนามบินที่เต็มเป็นด้วยรหัสและเครื่องหมาย

ผมมองไปยังบอร์ดแสดงเที่ยวบินขาออกอีกครั้งเหมือนกับที่ผมมองจากนอกสนามบิน วันที่ผมมาที่นี่เพื่อขึ้นเครื่องในฐานะนักเรียนทุน ที่ได้ไปเรียนต่อต่างประเทศ ผมนึกย้อนไปยังตั้งแต่ที่ผมสอบชิงทุน และเกือบตกรอบสุดท้ายเมื่อกรรมการอ่านลายมือผมไม่ออก นึกแล้วก็ขำเหมือนกันนะครับเนี่ย ที่เราตอบถูกต้องแล้วแท้ๆแต่กรรมการอ่านเป็นอย่างอื่นไป

ผมหยิบกระดาษที่จดรหัสขึ้นมาอีกครั้ง ...เดี๋ยวก่อนนะ! ถ้าสมมุติว่านี่มันไม่ใช่แบบที่เราคิดล่ะ เลข 213 นี่มันอาจจะอ่านเป็น 2B ก็ได้!!!

ผมคิดขณะที่เอื้อมมือไปกดปุ่มที่นาฬิกาเพื่อส่งสัญญาณบอกคนอื่นๆ ไม่นานนักทุกคนก็มาหาผมตามสัญญาณนั้น

"ถึงอย่างงั้นก็เถอะ เราก็ยังไม่รู้อยู่ดีว่า 2B มันคืออะไร" วรภัทรพูด

"ไม่แน่หรอก" ณัฐยาพูด ในขณะที่เธอกำลังดูป้ายบอกรายละเอียดของสนามบิน

"อืม … ชั้น 2B ลานจอดรถใต้ดิน" ณัฐยาพูด

เราลงลิฟต์มายังชั้น 2B ซึ่งเป็นลานจอดรถใต้ดิน อย่างที่ผมบอกไปแล้ว สนามบินแห่งนี้เป็นสนามบินที่ใหญ่มาก ลานจอดรถก็อาจจะมีรถเป็นพันคันได้ เพียงแค่ชั้นนี้ชั้นเดียวก็คงมีรถจอดอยู่หลายร้อยคันแล้ว

"ห้องควบคุมจะมาอยู่ในที่อย่างนี้หรอ เป็นไปไม่ได้หรอก นายคงจะมั่วแล้วล่ะ เราขึ้นไปหาข้างบนต่อเถอะ" วรภัทรพูด

"โทษทีนะ" ผมพูดอย่างผิดหวัง

"ไม่เป็นไรหรอก" ณัฐยาปลอบ

เรากลับขึ้นมาที่ชั้นบนของสนามบินอีกครั้งคราวนี้เราแยกย้ายไปหาที่โซนอื่นในขณะที่ผมกำลังคิดถึงรหัส 213 อีกครั้ง

ถ้ามันไม่ใช่ 2B แล้วมันจะเป็นอะไร แต่เราก็ลงไปดูกันแล้ว มันก็ไม่มีอะไรที่เกี่ยวข้องกับห้องนั่นเลย หรือว่าสายลับ จะให้ข้อมูลมาผิดพลาด โอ๊ย! ผมต้องการพาราเซ็ตตามอลซัก 100 เม็ด

อีกด้านหนึ่งในสนามบิน

"พวกแกอยู่ที่ไหน" เสียงลึกลับถาม

"สนามบินครับ" ชายคนหนึ่งตอบ

"พวกมันก็เก่งนิ แล้วพวกมันหาเจอรึยัง" เสียงลึกลับถาม

"ยังเลยครับ แต่ผมถ่วงเวลาไว้ให้แล้วครับ" ชายคนหนึ่งตอบ

"เราก็อยากจะย้ายมันออกมาแต่มันดันมีปัญหาน่ะสิ เราก็คงต้องเก็บพวกมันก่อนที่มันจะหาเจอแล้วล่ะ" เสียงลึกลับตอบ

“แล้วแต่ท่านครับ”ชายคนหนึ่งตอบ

“ทำอะไรอยู่หรอ วรภัทร“ ผมถาม

“อ๋อ กำลังหาข้อมูลอยู่ ไม่มีอะไรหรอก” วรภัทรตอบขณะเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋า

“ แล้วดร.ล่ะ” ผมถาม

“ เห็นไปเข้าห้องน้ำเมื่อกี้” วรภัทรตอบ

“ เราลองไปหาข้างที่ลานจอดรถข้างนอกเถอะเพื่อจะมีอะไรบ้าง” ณัฐยาพูดขณะที่เดินมาหาพวกเรา พร้อมกับหยิบรหัสขึ้นมาดูอีกครั้ง

“ไม่แน่นะ บางทีรหัสนี่อาจจะหลอกให้พวกเรามาที่นี่ก็ได้ มันอาจจะเป็นรหัสที่พวกนั้นทำขึ้นมา”

ผมและณัฐยากำลังเดินอยู่ในลานจอดรถด้านนอกของสนามบิน อากาศวันนี้ค่อนข้างเย็นกว่าวันอื่นๆในหน้าร้อนปีนี้ ลานจอดรถด้านนอกอาจจะมีรถน้อยไปหน่อยเมื่อเทียบกับชั้นใต้ดิน ผมเดินไปหยุดที่หน้ารถคันหนึ่ง

“saab 9-5x” ณัฐยาพูดขึ้น

“รู้จักด้วยหรอ” ผมถาม

“รถยี่ห้อโปรดของพ่อฉันเลยนะเนี่ย ถ้าตอนเขาอยู่เขาคงจะชอบแน่ๆ”

ขณะที่ผมกำลังชื่มชมรถอยู่นั้นผมก็สังเกตที่ทะเบียนรถ “อส 5445”

ผมหยิบรหัสขึ้นมาดูอีกครั้ง ตัว O นี่มันดูเหมือนจะเป็น อ เวลาเขียนหวัดๆมากกว่านะ

ระหว่างที่ผมกำลังสงสัยอยู่นั้น ก็มีไฟส่องมาที่ผมและณัฐยา พร้อมกับมีเลเซอร์สีแดงเล็งมาที่ตัวของผม

“หยุดและยกมือขึ้น”เสียงประกาศจากลำโพงที่ติดอยู่บนรถหุ้มเกราะ

v-150 กว่า 20 คันที่กำลังวิ่งเข้าปิดล้อมเรา

“วิ่ง!!” ผมพูดขณะที่เราทั้งสองพยายามวิ่งเข้าไปยังอาคารของสนามบิน

เสียงเฮลิคอปเตอร์ดังมาจากด้านบน เมื่อผมแหงนหน้าขึ้นไปดู ก็พบกับ AH-1h สองลำ กำลัง บินตามผมอยู่

“สรุปว่า มันคือทะเบียนรถใช้ไหม”ณัฐยา ถามขณะที่เรากำลังวิ่งหนีจรวด 4.2นิ้วจากเฮลิคอปเตอร์

“คิดว่าใช่ และมันก็คงจอดอยู่ที่ชั้น 2B ด้วย” ผมตอบ

เราทั้งสองเข้ามาอยู่ในอาคารได้แล้วตอนนี้ด้านในกำลังวุ่นวายคงเพราะนึกว่าจะมีการรัฐประหารอีกล่ะมั้ง ในที่สุดเราก็กลับมาอยู่ที่ชั้น 2B อีกครั้ง

“ฉันไม่เข้าใจ ทำไมรหัสถึงออกมาเป็นทะเบียนรถ ทั้งๆที่ไม่เกี่ยวข้องกับห้องที่ควบคุมเลย” ณัฐยา

“บางทีอุปกรณ์ที่ควบคุมอาจจะไม่ได้อยู่ในห้องก็ได้ มันอาจจะอยู่บนรถ!” ผมตอบตามที่คิด แต่ปัญหาที่ตามมาก็คือเราจะหารถคันนี้จากรถหลายร้อยคันได้อย่างไร โดยมีเพียงแค่ทะเบียนรถ

“ถ้ามันอยู่บนรถจริงทำไมพวกนั้นไม่เอามันไปซ่อน ถ้ารู้ว่าพวกเราจะมา”

“อย่างไงก็ตามเราก็ต้องหารถคันนั้นก่อน มันต้องมีวิธีสิ”ผมตอบ

“หยุดนะ” เสียงดังมาจากชายชุดดำถือปืน TAR-21 ติดกล้องมองกลางคืน กว่า 10 ที่กำลังวิ่งลงมาจากบันไดหนีไฟ

ผมและ ณัฐยา ออกวิ่งพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย เราทั้งสองพยามยามวิ่งสุดชีวิตเข้าไประหว่างรถที่จอดเรียงรายอยู่ ส่วนพวกนั้นก็ตามมาติดๆ

ระหว่างที่กำลังเอาตัวรอดนั้นกระดาษที่จดรหัสก็หลุดออกจากมือผมตกลงไปยังพื้น ณัฐยา ซึ่งวิ่งตามหลังผมมาก็คว้าขึ้นมา สีหน้าของเธอดูเปลี่ยนไป

“หารถบรรทุกคันสีเหลือง!!!” ณัฐยาตะโกนขึ้นขณะที่กำลังวิ่งอยู่

“รถขนส่งของ DHL!!!” เธอย้ำ

หรือว่าเลข 74P ถ้ากลับหัวมันจะอ่านว่า DHL!! บริษัทขนส่งชื่อดัง ส่วน ออ 1796 ก็คือเลขทะเบียน

เราวิ่งพร้อมกับกวาดสายตาไปรอบๆ ในที่สุดเราก็เจอรถคันนี้จนได้ มันเป็นรถบรรทุกขนาด 6ล้อ สีเหลืองสด ด้านนอกเขียนชื่อบริษัท DHL เราจึงสามารถเห็นได้จากระยะไกล

นี่ทำให้ผมรู้สาเหตุแล้ว ว่าทำไมพวกเขาถึงไม่สามารถย้ายรถคันนี้ออกไปได้ เพราะประตูใหญ่ที่เสียของสนามบินนั่นเอง เรามุ่งตรงไปยังรถนั่นทันที

ณัฐยาใช้อุปกรณ์แปลกในกระเป๋าของเธอพยายามงัดประตูหลังของรถ

ด้วยความสามารถของเธอทำให้ผมสามารถเห็นด้านในของรถได้มันเหมือนกับห้องคอมพิวเตอร์ขนาดเล็กที่อยู่บนรถบรรทุก ด้านนอกคงทาสีเพื่อหลอกว่าเป็นรถขนส่งของ DHL

ระหว่างที่เราทั้งสองกำลังดีใจอยู่นั้น ชายในชุดดำก็ได้เข้ามาใกล้เราทั้งสองในระยะ 20 เมตร

ปังๆๆๆ

ชายในชุดดำค่อยๆล้มลงกับพื้น ผมมองไปยังหลังคารถบรรทุก

วรภัทรกำลังยิงคุ้มกันให้พวกเราอยู่

“หลบเข้าไปในรถบรรทุก” วรภัทรตะโกนบอกเรา

ซักพักหนึ่งทุกอย่างก็เงียบไปหมด วรภัทร กระโดดลงมาจากหลังคารถบรรทุก แล้วเดินมาหาพวกเรา ในมือเขากำลังถือปืน M4A1 อันเดิมอีกครั้งที่เขาช่วยชีวิตผมไว้

ปัง...

กระสุนปืน .38 วิ่งทะลุตัวของ วรภัทร เขาล้มลงต่อหน้าผม เลือดสีแดงไหลนองบนพื้นลานจอดรถ ผมมองมองหาที่มาของกระสุน

อีกด้านหนึ่งของลานจอดรถ ดร.อภิสิทธ์กำลังเก็บปืน M24 ที่เพิ่งยิ่งเสร็จหมาดๆ ใส่ไว้ที่เบาะหลังของรถ saab 9-5x คันโปรด ในขณะที่เขากำลังขับออกมาจากลานจอดรถ เขาไม่ลืมที่จะกดปุ่มสีแดงเล็กๆ ที่จะกระตุ้นให้ระเบิดใต้ท้องรถบรรทุกทำงาน!!!!!!